

Wie doet mij wat

Op een zomeravond zat ik in mijn eentje in de tuin te genieten van de zwoele stilte. Ineens verstijfde ik in mijn stoel van schrik. Achter mij in het struikgewas klonk een woest gegrom. “Help!” Een leeuw in mijn tuin? Het nuchtere verstand vertelde me dat dat niet waar kon zijn. En inmiddels was het trouwens weer stil. Net toen mijn hart weer het normale ritme sloeg hoorde ik luid gesnuif. “Een stier?” Het zal toch niet waar zijn? Maar de dichtstbijzijnde waar ik weet van had, stond zeker een kilometer verderop, dus die had ik van verre aan moeten horen komen, toch? Ondertussen werd het gebladerte onder de haag op lawaaiige wijze verschoven en verplaatst begeleid onder luid gesnuif en gegrom en toen ging me een lichtje op. Natuurlijk, een egel!

Hier moest ik aan denken toen ik vanmiddag even in de tuin wat ging plukken voor op de vaas. Er klonk luidruchtig geritsel bij de haag en ja hoor daar was er weer een. Elke keer verbaast het me weer hoe klein ze eigenlijk zijn in vergelijking met het lawaai dat ze maken. Wilde dieren zijn over het algemeen vrij stilletjes in de weer, puur uit veiligheidsoverwegingen. Kennelijk vertrouwt de egel zo op de bescherming van zijn stekelige jas dat hij het niet nodig vindt om steeds rond de scharrelen.....

Alleen jammer dat zijn stekels nog niet zijn aangepast aan plettende autobanden.

Carin
december 2012

Beestjes

Mijn oma was echt een omaatje uit sprookjes; ze droeg een grijs knotje en een gebloemde schort en als ze het erf op liep schoten aan alle kanten de katten te voorschijn om haar kopjes te geven en te bedelen om eten.

In de zomer zat ze in de schaduw van de kersenboom vruchten klaar te maken voor de inmaak. Ik zie haar nog zitten, rustig appels schillend met hele hordes wespen die over de mand, de appels en haar handen liepen. “Als-ge niks doet, doen die beeskes ow ok niks” zei ze. En zo was het.

Ik ben dus ook nooit bang geweest voor wespen. Als moeder wil je dat natuurlijk ook je kinderen bijbrengen. Nou, bij mijn dochter is dat finaal mislukt. Alles dat meer dan 4 poten heeft boezemt haar weerzin en angst in. Van jongs af aan haat ze spinnen, keldermotten, sprinkhanen, bijen en mieren. Dat laatste is te begrijpen want op een dag was ze, als onderzoekende peuter, samen met een vriendje de stenen in het terras aan het loswrikken (illegaal) waarna hele colonnes mieren rechtstreeks haar laarzen in marcheerden....Praat daar als goedbedoelende moeder maar eens tegen....

Jarenlang heeft voor haar slaapkamerraam horgaas gespannen gezeten om te zorgen dat al het zespotige spul buiten bleef. Omdat dat versleten was heb ik het weggehaald en prompt komen er hele groepen lieveheersbeestjes die haar warme, zonnige slaapkamer kiezen als winterverblijf. Het raam staat altijd open en kennelijk vatten ze dat op als invitatie, maar zo is dat wat mijn dochter betreft niet bedoeld. Kijk, één lieveheersbeestje is schattig, twee kan ze ook nog aan maar meer moet het echt niet worden. Het raam gaat dus overdag dicht (kunnen ze er lekker niet in) en pas na het donker (hopelijk slapen ze dan) weer open. Alleen was ze dat vanochtend even vergeten en jawel u raadt het al; vanavond moet ik op beestjesjacht.....

Carin
november 2012

Liefde

Het is een prachtige, stille septemberochtend. Dauw glanst in het gras, de bladeren van de platanen kleuren al een beetje geel en de wind ritselt er zacht doorheen. Tussen de takken van de hibiscus heeft een kruisspinnvrouwte een web geweven. Ze zit er zelf midden in.

Plotseling is er beweging aan de zijkant. Ze heft zich oplettend iets op. Aan de rand van het web zit een mannetje, te herkennen aan het formaat dwerg. Hij tikt op een van de draden om zijn komst aan te kondigen. Jawel moeder, er staat een vrijer aan de deur. Voorzichtig begint hij zich in de richting van zijn aanbeden dame te bewegen. Telkens weer tikt hij op de draad. De dame beweegt... schielijk trekt de vrijer zich terug. En met reden want een damesspin wil een aanbieder, hoe oprecht hij ook is, nog wel eens voor prooi aanzien. Spinnenliefde is levensgevaarlijk.

Ik kijk eens opzij naar mijn vrijer... Gelukkig (voor hem) ben ik geen spin.

Carin
oktober 2012

Girlpower

Het is een snoeihete middag. Ik lig te puffen onder onze pergola in de schaduw van de blauwe regen. Ineens zie ik in mijn ooghoek beweging op de stoep. Een minuscule zwarte mier is druk aan het werk, heel druk. Ze sleept een insect (sorry, geen idee wat het is) met zich mee. Het beestje is dood en wel 3x zo groot als zij. Geboeid kruip ik op handen en knieën achter haar aan. De voegen tussen de stenen zijn twee keer zo diep als zij hoog is en toch slaagt ze erin haar prooi erin en eruit te slepen. Wat een ongelofelijke krachtpatserij. Echte girlpower! Af en toe glipt de prooi uit haar kaken. Ze rent er zenuwachtig om heen en betast het met haar voelsprietten. Dan grijpt ze het weer vast en trekt het in de achteruit weer verder.

In eens komen er een paar collega's aangesneld. Er volgt een druk rondrennen waarbij ze elkaar betasten met hun voelsprietten. Plotseling gaan ze gezamenlijk aan de slag en sjoeren en trekken het kadaver over de hete stenen. Dan blijft het insect ineens steken in een smalle voeg. Met een stokje wip ik het eruit. Nou, dat had ik dus beter niet kunnen doen. Consternatie alom. De dames rennen verward rond en schijnen hun prooi niet meer te kunnen vinden. Sorry...., ik wilde alleen maar helpen!

Uiteindelijk duw ik het insect maar weer terug in de voeg. Ha gelukkig, ze 'zien' hem weer. Opgewekt gaan ze weer aan de slag. Ze trekken, tillen, duwen en draaien net zo lang tot het insect los komt en gaan gestaag weer verder. Uiteindelijk komen ze bij een nestingang. Er volgt een druk passen en meten. En uiteindelijk persen ze hun prooi het gat in, uit het zicht.... Smakelijk eten dames.

Carin
september 2012

Vogelgeluiden

Mijn moeder noemde elke vogel die ze hoorde bij naam. En zo is het me dus met de paplepel ingegoten. Waar ik ook ben ik hoor de vogels, welke het zijn en wat hun geluiden betekenen. Ik hoef niet in de tuin van de burens te kijken om te weten dat er een kat loopt, de alarmkreten van de boerenzwaluwen daar zeggen genoeg. Voor ik hem zie, weet ik dat er boven me een buizerd zweeft. Als ik onder het ooievaarsnest doorloop weet ik dat er zich jongen verschuilen door het zachte, waarschuwend geklep van hun moeder die een eindje verder in het weiland staat.

Het schijnt dat de ronde, rollende zang van de mannetjesmerel bij mensen het meest geliefd is. Ik persoonlijk houd ook erg van de roodborst ; zingen als breekbaar kristal, prachtig. De spreeuwen zijn ook leuk om naar te luisteren. Ze hebben een heel arsenaal aan geluiden en imitaties (een vriendin van mij is een zomer lang voor niets naar haar huistelefoon gelopen omdat er in haar tuin een spreeuw zat die het geluid precies nadeed).

Maar de ongehoord jubelende zang van de veldleeuwerik slaat wat mij betreft alles. Ik krijg daar veel te goede zin van; het kriebelt in mijn buik, ik begin te grijnzen, ik wil zelfs de polonaise gaan lopen (wat niet mag van mijn kinderen). Het klink zo feestelijk, zo blij.

Wat de buurtleeuweriken betreft; voor hen is het slechts de zoveelste scheldpartij van de buuman... zonde.

Carin
augustus 2012